Sedmá lekce

Mnich nebo jeptiška by při svém putování neměli přijmout jídlo apod., které leželo na stojanu či sloupku, na trámu nebo konstrukci, na půdě nebo terase, nebo nějakém podobném vyvýšeném místě; protože takové jídlo, přinesené ze shora, je nečisté a nepřijatelné. Kevalin (ten, který dosáhnul vševědoucnosti) uvádí následující důvod: Laik by mohl přinést a postavit stoličku, lavici, nebo žebřík, kamenný mlýnek, vylézt na něj a přitom spadnout nebo se povalit. Tak by si mohl poranit svoji nohu nebo paži, hrudník nebo břicho, hlavu nebo nějakou jinou část svého těla; nebo by mohl usmrtit, vystrašit, pohmoždit, nebo rozdrtit, poškodit, způsobit bolest či rozrušit všemožné živé bytosti. Proto by neměl přijmout takové jídlo, jež bylo přineseno seshora. Mnich nebo jeptiška by při svém putování neměli přijmout jídlo apod., které pro ně laik vytáhnul ze sýpky nebo sklepa a kroutil se přitom nahoru a dolů a vodorovně; pokud se mnich či jeptiška domnívají, že bylo jídlo sebráno ze země. Mnich či jeptiška by při svém putování neměli přijmout jídlo apod., které je uchováváno v kamenné či hliněné nádobě. Kevalin (ten, který dosáhnul vševědoucnosti) uvádí následující důvod: Laik by takto mohl kvůli mnichovi či jeptišce rozbít kamennou či hliněnou nádobu obsahující jídlo apod., a tak poranit zemské tělo; stejným způsobem by mohl poranit ohnivé tělo, větrné tělo, rostliny a zvířata. Opětovným vkládáním do nádoby se dopouští hříchu pa*kkh*âkamma. Proto bylo řečeno mnichům, jeptiškám, apod. že by neměli přijmout jídlo apod., které je uložené v hliněných či kamenných nádobách. Mnich či jeptiška by při svém putování neměli přijmout jídlo apod., které bylo položeno na zemském, vzdušném, nebo ohnivém těle, protože takové jídlo je nečisté a nepřijatelné. Kevalin (ten, který dosáhnul vševědoucnosti) uvádí následující důvod: Laik by mohl kvůli mnichovi či jeptišce prohrábnout či rozdmýchat oheň, sundat z něj jídlo a dát jej mnichovi či jeptišce. Proto bylo řečeno,

že by neměli přijmout
takové jídlo.
Když mnich či jeptiška
při svém putování spatří,
že laik by
kvůli nim mohl
ochladit příliš horké jídlo
atp., foukáním či ovíváním
košíkem, nebo vějířem,
nebo palmovým listem,
nebo větví či částí větve,
nebo ptačím peřím,
nebo peřím páva,
nebo tkaninou či jejím cípem,
nebo rukou či ústy,
měli by,
po zvážení říci
(hospodáři či jeho ženě):
„Ó dlouhověký! (nebo
Ó sestro!) nefoukej
ani neovívej to horké jídlo
apod., vějířem atp.,
ale pokud mi
chceš to jídlo dát,
dej mi je, tak jak je.“
Po těchto slovech
by laik mohl nabídnout
jídlo, na které foukal
či je ovíval
vějířem apod.;
takové jídlo by mnich
či jeptiška neměli přijmout,
protože je nečisté
a nepřijatelné.
Mnich či jeptiška by
při svém putování neměli
přijmout jídlo apod., které
je položeno na rostlinném
či živočišném podkladu;
protože takové jídlo
je nečisté a nepřijatelné.
Mnich či jeptiška by při
svém putování neměli
přijmout vodu, která byla
užita ke smáčení
mouky nebo sezamu či rýže,
nebo takovou vodu,
která byla
v nedávné době užita
k umývání, pokud
nenabyla novou chuť, ani
nezměnila stávající chuť
či podstatu, ani nebyla
přecezena; protože taková
voda je nečistá a nepřijatelná.
Ale pokud je tomu již
dlouho, co byla voda užita
k umývání, nebo získala
či pozměnila svoji chuť
nebo podstatu, a byla
přecezena, může být
přijata, protože je čistá
a přijatelná.
Když mnich či jeptiška
při svém putování narazí
na vodu, která byla užita
k omytí sezamu, plevele,
nebo ječmene, nebo
zkyslé kaše, nebo na
dešťovou vodu, nebo čistou
vodu, měli by po uvážení
říci (hospodáři
či jeho ženě):
„Ó dlouhověký!
(nebo Ó sestro!)
daruješ mi trochu
této vody?“
Nato mu může
druhý odpovědět:
„Ó dlouhověký Sramano
(potulný mnich)!
poslouž si a sám
si naber nebo nalij
do své misky!“
Takovou vodu,
ať si ji nabrali sami,
nebo jim ji druhý dal,
mohou přijmout.
Mnich či jeptiška by při
svém putování neměli

přijmout vodu,
která byla sebrána
z holé země apod., nebo
vodu, kterou laik přinese
v mokré, navlhlé,
nebo špinavé nádobě,
míchajíc ji s chladnou vodou.
Toto zcela jistě je
součást povinností mnicha
nebo jeptišky. Tak pravím.

Osmá lekce

Mnich či jeptiška by
při svém putování neměli
přijmout džus z manga,
lesních jablek, citrónů,
grepů, planých datlí,
granátových jablek,
kokosových ořechů,
bambusů, cicimků,
myrobalamů, tamarindů,
nebo podobných nápojů
obsahujících části
skořápky či slupky semen,
ani nápoj, který laik
kvůli mnichovi
nebo jeptišce, vylisoval,
přecedil nebo přefiltroval
skrze košík, tkaninu,
nebo kraví ohon; protože
takový nápoj je nečistý
a nepřijatelný.
Když mnich či jeptiška
při svém putování ucítí
v příbytcích pro pocestné,
nebo v altáncích, nebo
v domech hospodářů
vůni jídla nebo pití, nebo
sladké vůně, neměli by
jim věnovat pozornost,
ale být vůči vůním lhostejní,
bez horlivosti,
touhy, chamtivosti,
nebo závisti týkající se
příjemné vůně.
Toto je součást povinností,
atd. Tak pravím.

Devátá lekce

Na východě nebo západě,
na jihu nebo severu,
jsou někteří věřící
hospodáři apod.,
(až po) služebnictvo,
kteří budou hovořit takto:
„Není to maso, co by
tito příkladní, zbožní,
ctnostní, výřeční,
zdrženliví, sebeukáznění,
cudní asketové, kteří
se vzdali smyslových
požitků, měli pít nebo jíst
apod., které je
âdhâkarmika;
dejme těmto asketům
všechno jídlo apod.,
jež je připraveno pro nás
a poté si připravme
jídlo pro sebe.“
Poté, co si mnich či jeptiška
vyslechnou takovou řeč,
měli by takové jídlo apod.
odmítnout, protože je
nečisté a nepřijatelné.
Pokud mnich či jeptiška
při cestě pro almužnu, nebo
ve svém obydlí, nebo
na cestě z vesnice
do vesnice vědí,
že ve vesnici, nebo
bezproblémovém městě
apod., bydlí bližší či
vzdálenější příbuzní
– viz. hospodář nebo jeho
žena apod. – neměli by
vstupovat nebo odcházet
z takových domů, aby
dostali jídlo nebo pití.
Kevalin (ten, který
dosáhnul vševědoucnosti)
uvádí následující důvod:
Když by mnicha či jeptišku

druhý viděl, mohl by
pro něj vzít nebo připravit
jídlo apod.
Proto bylo mnichům
a jeptiškám řečeno, aby
nevstupovali a neodcházeli
z takových domů,
aby získali jídlo či pití.
S tímto vědomím, by měli
jít odděleně a zůstat tam,
kam lidé nechodí a nikdo
je neuvidí. Mezitím mohou
vejít do jiných domů,
žádat tam o almužny
a pokud jsou přijatelné
a dávány s respektem
k jeho oděvu,
mohou se najíst.
Pokud někdo, za včasného
příchodu mnicha či jeptišky,
vzal, nebo připravil jídlo
apod., které je
âdhâkarmika, může se stát,
že mnich či jeptiška je tiše
prozkoumají a pomyslí si:
„Proč bych se měl zdržet
toho, co bylo přineseno.“
Protože by to bylo hříšné,
neměli by tak činit.
Ale po uvážení by
měli říci:
„Ó dlouhověký!
(nebo Ó sestro!)
protože to není maso, co
bych měl jíst či pít, atd.,
které je âdhâkarmika,
neobstarávej je,
ani nepřipravuj.“
Pokud po těchto slovech
druhý přinese a nabídne
jim jídlo, které je
âdhâkarmika, jež připravil,
neměli by mnich či jeptiška
takové jídlo apod. přijmout,
protože je nečisté
a nepřijatelné.
Mohlo by se stát,
že mnich či jeptiška při
svém putování z obdrženého
jídla zkonzumují
pouze příjemně vonící
část a odmítnou
nepříjemně páchnoucí.
Protože by to bylo hříšné
neměli by tak činit;
ale měli by zkonzumovat
vše, lhostejno zda
příjemně vonící, či
nepříjemně páchnoucí,
nic neodmítnout.
Mohlo by se stát,
že mnich či jeptiška při
svém putování z obdržených
nápojů budou popíjet
pouze dobře ochucené
a odmítnou ty trpké.
Protože by to bylo hříšné,
neměli by tak činit;
ale měli by pít všechno,
lhostejno, zda je to
dobře ochucené či trpké,
a nic neodmítat.
Mohlo by se stát, že
mnich či jeptiška při
obdržení většího než
přiměřeného množství jídla
odmítnou (přebytečné)
bez úvahy
nebo konzultace
s kolegy-askety žijícími
v sousedství, jež
se řídí stejnými pravidly
chování, jsou s nimi
v souladu a není důvod se
jich stranit; protože by to
bylo hříšné, neměli by tak
činit. Vědomi si tohoto,
měli by tam jít
a po úvaze říci:
„Ó dlouhověcí Sramanové

(potulný mnich či jeptiška)!
pro mne je toho jídla apod.
příliš mnoho, zažeňte jím
svou žízeň a hlad!
Po těchto slovech by
mohli odvětit:
„Ó dlouhověký Sramano
(potulný mnich či jeptiška)!
sníme tolik jídla
a vypijeme tolik pití
kolik potřebujeme;
nebo, potřebujeme vše,
vypijeme a sníme
vše, co jsi přinesl.“
To je součást povinností atd.
Tak pravím.

Desátá lekce

Jeden mnich či jeptiška
by poté, co vybrali almužnu
pro mnohé, mohli,
bez konzultace
s kolegy askety, dát tuto
almužnu těm, které si
vyberou; protože by to
bylo hříšné, neměli
by tak činit. Poté, co si
vzali jídlo by měli jít tam,
kde je jejich učitel apod.
a takto promluvit:
„Ó dlouhověký Sramano
(potulný mnich či jeptiška)!
mám zde blízké nebo
vzdálené (duchovní)
vztahy: učitel,
podřízený učitel,
náboženský mentor,
Shavira (jedna ze dvou
hlavních sektářských skupin
raného Buddhismu),
vůdce Gana
(žáci Šivy),
Ganadhara, zakladatel
Gany; pročež
dám jídlo jim.“
Ostatní mohou odpovědět:
„Nyní tedy, ó dlouhověký,
rozdej porce!
Tolik, kolik druhý
žádá, měli by mnich
či jeptiška dát;
pokud si druhý
žádá vše,
měli by dát vše.
Jeden mnich či jeptiška,
poté, co obdrželi přijatelné
jídlo, by je mohli překrýt,
nechutným jídlem
a myslet si: „ když učitel,
nebo podřízený učitel apod.,
uvidí, co jsem dostal,
možná si vezme sám;
vskutku, nikomu
nic nedám!“
Protože by to bylo hříšné,
neměli by tak činit.
Vědomi si toho, měli by
mnich či jeptiška jít
za ostatními,
vzít nádobu do své
natažené ruky
a ukázat ji (se slovy):
Hleďte, co mám!“
a nic neschovávat.
Jeden mnich či jeptiška,
by poté, co obdrželi, jídlo,
mohli sníst, co je dobré
a přinést jídlo, které
vypadá nevábně a není
chutné, protože by to bylo
hříšné, neměli by tak činit.
Toto je součást povinností
atd.
Tak pravím.